

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 115/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., B., zastúpenej C..., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. P. Č., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozhodcovským rozsudkom Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu v Bratislave sp. zn. 3/2009 z 25. septembra 2012 v spojení s opravným rozsudkom z 10. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalovaný“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodcovským rozsudkom Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. 3/2009 z 25. septembra 2012 (ďalej len „pôvodný rozhodcovský rozsudok“). Sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 21. novembra 2012, ktorým reagovala na opravný rozhodcovský rozsudok v predmetnej veci vydaný rozhodcovským súdom 10. októbra 2012 (ďalej len „opravný rozhodcovský rozsudok“) s tým, že jedinou odlišnosťou oproti pôvodnému „*inak vecne totožnému rozsudku z 25. septembra 2012*“ je oprava údajov uvedených v jeho záhlaví týkajúcich sa účastníkov konania [nesprávneho čísla vložky, pod ktorým je obchodná spoločnosť H..., s. r. o. (ďalej len „žalobkyňa“), zapísaná v obchodnom registri, a nesprávnej adresy sídla sťažovateľky]. V nadväznosti na to sťažovateľka po doplnení sťažnosti namieta porušenie svojho označeného základného práva pôvodným rozhodcovským rozsudkom v spojení s opravným rozhodcovským rozsudkom (ďalej aj „napadnutý rozhodcovský rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutým rozhodcovským rozsudkom bola sťažovateľke ako žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 18 494 € s príslušenstvom a zároveň ním bola zaviazaná nahradiť žalobkyni trovy rozhodcovského konania v sume 3 309,32 €.

Opisujúc skutkový a právny stav veci sťažovateľka uviedla, že žalobkyňa 19. marca 2009 podala rozhodcovskému súdu proti nej smerujúcu žalobu o zaplatenie 18 494 € s príslušenstvom, ktorej rozhodcovský súd svojím rozsudkom z 12. mája 2009 (ďalej aj „prvý rozhodcovský rozsudok“) v celom rozsahu vyhovel. Tento rozsudok bol následne na návrh sťažovateľky rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 Cb/78/2010-359 z 29. novembra 2011 zrušený z dôvodu, že pri jeho vydaní došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania a vec bola vrátená rozhodcovskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Rozhodcovský súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom z 25. septembra 2012, a to znovu v prospech žalobkyne.

Zo strany sťažovateľky bol žalobkyňou uplatnený nárok spochybňovaný tvrdením, že:

- nepreukázala sprostredkovanie poistných zmlúv, na základe ktorých sa domáhala zaplatenia provízie, a teda ani dôvod a výšku uplatneného nároku,
- všetky zmluvy sprostredkované žalobkyňou zanikli a žalobkyni zanikol nárok na zaplatenie provízie,
- žalobkyni nemohol vzniknúť nárok na zaplatenie provízie z dôvodu, že pri výkone svojej činnosti preukázateľne porušovala svoje zákonné povinnosti,
- žalobkyňou uplatnený nárok sa kryje s nárokom, ktorý si uplatnila v konaní vedenom rozhodcovským súdom sp. zn. 12/2008, a preto totožný nárok jej nemožno priznať dvakrát.

Pokiaľ ide o namietané porušenie v petite sťažnosti označeného základného práva, sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 162/2011 z 31. mája 2011, v ktorom bol okrem iného vyslovený názor, že „aj na vydanie rozhodnutia rozhodcovského súdu sú kladené požiadavky, ktoré vyplývajú z práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 47 ods. 1 ústavy a tiež z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru...“. Z uvedeného sťažovateľka vyvodzuje, že „*aj na rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní je nutné plne vzťahovať zásady zákonnosti a ústavnosti, ako aj konštantnú rozhodovaciu prax týkajúcu sa požiadaviek na odôvodnenie rozhodnutia*“.

Podľa sťažovateľky napadnutý rozhodcovský rozsudok neobsahuje žiadne relevantné odôvodnenie, pričom rozhodcovský súd sa obmedzil iba na konštatovanie, že sa „*plne stotožňuje s argumentmi a závermi, ktoré súd uvedené v odôvodnení rozhodcovského rozsudku č. k. 3/2009 z 12. mája 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 18. mája 2009, a preto tieto nebude v tomto rozsudku jednotlivo vymenovávať. Na argumenty a závery, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozhodcovského rozsudku z 12. mája 2009, a potvrdené týmto rozsudkom ďalšie vyjadrenia a písomné dôkazy predložené stranami sporu a uvedené v bode 5 tohto rozsudku nemali a nemajú žiadny podstatný vplyv.*“. Sťažovateľka v súvislosti s uvedeným poukazuje na to, že rozhodcovský

súd nevyhodnocoval, prečo pokladal jej argumentáciu vrátane predložených dôkazov za skutkovo a právne bezvýznamnú na rozhodnutie vo veci samej.

Sťažovateľka ďalej upozorňuje na skutočnosť, že „*Rozhodcovský súd sa v Rozsudku odvoláva na odôvodnenie rozhodcovského rozsudku zo dňa 12. 5. 2009, ktorý bol zrušený Okresným súdom Bratislava II pre porušenie rovnosti strán, a teda ako taký neexistuje, nehovoriac o tom, že tento rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom, resp. ustanoveniami upravujúcimi konanie pred rozhodcovským súdom, a preto sa naň nemožno ako na právne relevantný odvolávať. Takéto odôvodnenie rozhodcovského súdu je súčasne vnútorne si protirečiacie, nakoľko rozhodcovský súd v rozsudku zo dňa 12. 5. 2009 konštatoval platnosť dohody o zániku nároku žalobcu na províziu pri splnení zmluvne dohodnutých podmienok, tento nárok však žalobcovi priznal, nakoľko mal za to, že žalovaný (sťažovateľ) nepreukázal splnenie zániku nároku na províziu. V rozhodcovskom konaní, ktoré viedlo ku vydaniu Rozsudku, však sťažovateľ predložil Rozhodcovskému súdu dôkazy preukazujúce splnenie zmluvne dohodnutých podmienok a zánik nároku na províziu..., tieto však rozhodcovský súd jednak neuviedol vo svojom odôvodnení Rozsudku a rovnako sa s nimi v žiadnom rozsahu nevysporiadal a nebral do úvahy.*“. Takéto rozhodnutie je podľa sťažovateľky v rozpore s princípmi spravodlivého procesu.

Odvolávajúc sa na § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa sťažovateľka taktiež domáha, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodcovského rozsudku vyjadrujúc názor, že jeho vykonateľnosťou by utrpela „*majetkovú ujmu v dôsledku vedeného exekučného konania zo strany žalobcu, ktorý bol v predmetnom konaní úspešný...*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy bolo napadnutým rozhodcovským rozsudkom porušené. Zároveň sa domáha aj zrušenia tohto rozsudku a priznania úhrady trov konania.

Rozhodcovský súd sa vyjadril k sťažnosti prípisom doručeným ústavnému súdu 22. novembra 2011, v ktorom sa najskôr venoval dôvodom zrušenia prvého rozhodcovského rozsudku konštatujúc, že tieto sa nevzťahovali na zistený skutkový stav, vykonané dokazovanie, vyhodnotenie jednotlivých dôkazov a dôkazných prostriedkov a ani právne posúdenie veci samej. Ďalej uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodcovského rozsudku považuje za dostatočné, jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné. Zmienil sa tiež o tom, že sťažovateľka a ani žalobkyňa nenavrhlí, aby v pokračujúcom konaní po zrušení prvého rozsudku bolo vo veci nariadené ústne pojednávanie. Napokon vyslovil názor, že novo predložené dôkazy nemali žiaden vplyv na spôsob rozhodnutia vo veci samej a nový rozhodca sa plne stotožnil s argumentáciou a odôvodnením uvedeným v prvom rozhodcovskom rozsudku. Vzhľadom na to považuje podanú „sťažnosť za neopodstatnenú, účelovú, ktorá má dosiahnuť oddialenie povinnosti žalovaného v rozhodcovskom konaní plniť to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, čo potvrdzuje aj návrh sťažovateľ[ky] na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku“.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaujala stanovisko k vyjadreniu rozhodcovského súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 21. januára 2013. Podľa názoru sťažovateľky je zaobranie sa dôvodmi zrušenia prvého rozhodcovského rozsudku pre konanie o jej sťažnosti bezpredmetné. Pokiaľ rozhodcovský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že nový rozhodca sa plne stotožnil s argumentáciou a odôvodnením uvedeným v prvom rozhodcovskom rozsudku, považuje sťažovateľka takéto odôvodnenie za vnútorne si protirečiacie, pretože rozhodcovský súd v prvom rozhodcovskom rozsudku z 12. septembra 2009 konštatoval platnosť dohody o zániku nároku na províziu, pričom však tento nárok v rozpore s uvedeným konštatovaním priznal, čo odôvodnil tým, že sťažovateľka nepreukázala splnenie podmienok zániku nároku na províziu. Sťažovateľka poukazuje na to, že v rozhodcovskom konaní po zrušení prvého rozhodcovského rozsudku predložila rozhodcovskému súdu dôkazy preukazujúce zánik nároku na províziu, ale rozhodcovský súd sa s nimi vôbec nevysporiadal a nebral ich pri rozhodovaní do úvahy.

Odôvodnenie napadnutého rozhodcovského rozsudku nemožno podľa sťažovateľky považovať za súladné s ústavnými princípmi spravodlivého procesu podľa čl. 46 ústavy,

keďže neobsahuje žiadne relevantné odôvodnenie, predovšetkým nedáva odpoveď na žiadne zásadné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, žiadnym spôsobom nevyhodnocuje dôkazy predložené v konaní sťažovateľkou a je vnútorne rozporné.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd preskúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti považuje za potrebné

poukázať na svoje subsidiárne postavenie pri ochrane ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv.

Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť rozsudkom rozhodcovského súdu sp. zn. 3/2009 z 25. septembra 2012 v spojení s opravným rozhodcovským rozsudkom z 10. októbra 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd v súvislosti s napadnutým rozhodcovským rozsudkom poukazuje na už spomenutý princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

K tomu treba dodať, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti musí zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomocí, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov na rozhodovanie o žalobe účastníka rozhodcovského konania, ktorou sa domáha zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu základnému právu, porušenie ktorého v súvislosti s napadnutým rozhodcovským rozsudkom sťažovateľka namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe jej dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia tohto základného práva.

Sťažovateľka k otázke prípustnosti sťažnosti zdôrazňuje, že nemá k dispozícii iný efektívny prostriedok právnej ochrany namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu, a to z dôvodu, že jej možnosti na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku sú limitované na dôvody ustanovené v § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“).

Z obsahu sťažnosti (ale aj z priloženej dokumentácie a vyžiadaného súvisiaceho spisu) teda vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou nedomáhala zrušenia napadnutého rozhodcovského rozsudku na príslušnom všeobecnom súde z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., keďže je toho názoru, že jej takáto možnosť z uvedeného ustanovenia nevyplývala.

Jedným z týchto dôvodov je podľa § 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 244/2002 Z. z. porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17).

Podľa § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu.

Ústavný súd skúmal, či sťažovateľka, tak ako to tvrdí, naozaj nemala v okolnostiach danej veci procesný prostriedok, prostredníctvom ktorého by sa mohla domáhať zrušenia napadnutého rozhodcovského rozsudku, a tým aj ochrany svojho v petite sťažnosti označeného základného práva. Prihliadol pritom na odôvodnenie rozsudku okresného súdu č. k. 26 Cb/78/2010-359 z 29. novembra 2011 (pripojeného k sťažnosti), ktorým bol zrušený prvý rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. 3/2008 z 12. mája 2009 a v ktorom sa okrem iného uvádza: „Po preskúmaní ďalšieho dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý spočíva v nenariadení ústneho pojednávania sú dospeli k záveru, že k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania jednoznačne došlo. Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní vo svojom § 26 ods. 2 jednoznačne ustanovuje povinnosť rozhodcovského súdu nariadiť ústne pojednávanie vo vhodnom štádiu konania vždy, ak o to požiada účastník konania. Žalobca o nariadenie ústneho pojednávania požiadal vo svojom vyjadrení sa k návrhu, ktoré bolo Medzinárodnému obchodnému rozhodcovskému súdu doručené dňa 31. 03. 2009. Uvedený rozhodcovský súd však ústne pojednávanie nenariadil čo v rozhodcovskom rozsudku odôvodnil tým, že nedošlo k splneniu podmienok podľa § 3 ods. 2 rokovacieho poriadku Medzinárodného rozhodcovského súdu. Uvedené ustanovenie rokovacieho poriadku Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu upravuje formu konania pred týmto súdom. Rokovací poriadok pre konanie pred uvedeným rozhodcovským súdom stanovuje písomnú formu. Ústne pojednávanie je možné nariadiť iba vtedy, ak sa na tom zmluvné strany výslovné dohodnú, alebo ak sú listinné dôkazy nedostatočné pre rozhodovanie vo veci alebo ak tak určia zásady spravodlivosti Medzinárodného rozhodcovského súdu. I keď podľa § 14 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. má aplikácia procesných ustanovení rokovacieho poriadku vydaného stálym rozhodcovským súdom prednosť pred aplikáciou procesných ustanovení citovaného zákona, avšak samotný rokovací poriadok nesmie byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Ustanovenie § 14 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní neumožňuje rozhodcovskému súdu odchýliť sa od zásad rozhodcovského konania, ktoré sú v tomto zákona obsiahnuté

a musí rešpektovať i zásadu rovnosti účastníkov v rozhodcovskom konaní. V prípade, ak rokovací poriadok rozhodcovského súdu je v priamom rozpore s uvedenou zásadou, sú i rozhodcovské konania, pri ktorých bol takýto rokovací poriadok uplatňovaný postihnuté vadou podľa § 40 ods. 1 písm. g) citovaného zákona. Ak teda Medzinárodný obchodný rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie napriek návrhu jedného z účastníkov na jeho uskutočnenie, porušil tým zásadu rovnosti účastníkov konania.“

Ústavný súd musel zohľadniť, že sťažovateľka už v štádiu predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodcovského rozsudku bola úspešná v rámci konania o zrušenie prvého rozhodcovského rozsudku rozsudkom okresného súdu č. k. 26 Cb/78/2010-359 z 29. novembra 2011. Okresný súd v danom konaní poskytol z pohľadu sťažovateľky efektívnu ochranu a vyhovel okrem iného aj tej jej námietke, ktorá je významná v okolnostiach tejto veci, a preto ústavný súd nepovažoval za potrebné vyjadriť sa k ústavnej udržateľnosti výkladu § 26 ods. 1 (nie § 26 ods. 2 ako chybné uvádza citované odôvodnenie, pozn.) a § 14 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. okresným súdom.

Pokiaľ sťažovateľka vo svojej sťažnosti tvrdí, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nemala efektívny prostriedok právnej ochrany svojho základného práva, porušenie ktorého namieta, ústavný súd so zreteľom na citovanú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu č. k. 26 Cb/78/2010-359 z 29. novembra 2011 (v ktorom bol riešený prípad s rovnakým skutkovým a procesným základom) dospel k názoru, že to tak nie je.

Podľa § 26 ods. 1 poslednej vety zákona č. 244/2002 Z. z. rozhodcovský súd nariadi ústne pojednávanie vo vhodnom štádiu rozhodcovského konania aj na návrh účastníka rozhodcovského konania. V závere vyjadrenia sťažovateľky k stanovisku žalobcu zo 6. augusta 2012 doručeného osobne sťažovateľkou rozhodcovskému súdu 10. septembra 2012 sťažovateľka uviedla: „*Žalovaný súčasne trvá na nariadení ústneho pojednávania za účelom objasnenia všetkých skutkových a právnych skutočností a vykonanie navrhovaných dôkazov.*“ Preto, ak rozhodcovský súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti tvrdil, že sťažovateľka nenavrholo nariadenie ústneho pojednávania, nezodpovedá toto jeho tvrdenie obsahu súvisiaceho spisu. Rozhodcovský súd pritom v napadnutom rozsudku

uviedol, že vo veci rozhodol v písomnom a neverejnom konaní podľa „§ 22 Rokovacieho poriadku MORS bez nariadenia ústneho pojednávania a v súlade s ustanoveniami §§ 3, 8, 27, 28 a 29 Rokovacieho poriadku MORS“.

Vzhľadom na takýto postup rozhodcovského súdu a vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu č. k. 26 Cb/78/2010-359 z 29. novembra 2011 sťažovateľka, keďže trvala na nariadení ústneho pojednávania a rozhodcovský súd na tento jej návrh neprihliadol, mala možnosť domáhať sa zrušenia napadnutého rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom všeobecnom súde podľa § 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 244/2002 Z. z. Sťažovateľka už raz bola s predmetnou námietkou úspešná v konaní o zrušenie prvého rozhodcovského rozsudku a v sťažnosti neuviedla dôvody, prečo by tá istá námietka už v okolnostiach danej veci nemala odôvodňovať možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku pred všeobecnými súdmi, ale naopak, by mala byť daná právomoc ústavného súdu o veci rozhodnúť.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažovateľka za daného stavu mala pred všeobecným súdom k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu namietaného porušenia svojho základného práva s tým, že v prípade, ak by prvostupňový súd jej žalobe o zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku nevyhovел, mohla sa domáhať nápravy v opravnom konaní v rámci riadneho inštančného postupu, prípadne za splnenia zákonom ustanovených podmienok aj využitím mimoriadneho opravného prostriedku.

V spojitosti s tým je potrebné uviesť, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno na ústavnom súde uplatniť iba v tom prípade, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

Sťažovateľka si nemôže vybrať orgán verejnej moci, ktorý jej má poskytnúť ochranu pred namietaným porušením jej práva. Jej povinnosťou bolo vyčerpať všetky právne prostriedky ochrany ňou označeného základného práva, porušenie ktorého namieta,

tak ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní, za predpokladu, že by boli splnené ostatné ústavné aj zákonné podmienky, by mohla byť daná právomoc ústavného súdu (IV. ÚS 171/04).

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci bez toho, aby sa mohol zaoberať meritom veci, a bez toho, aby sa vyjadroval k jej odôvodnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013